

na několika místech
zaplály hranice
vášni

jmen
víření vzduchu
zaniklo brzy

brzy jsem ztratil srdce
brzy jsem je nevědomky
obětoval

zaniklo v prázdnu

už potolikáté
chtěl bych mu říkat „první srdce“

to druhé přicházející
určitě proměním v záři

nebo - spatřím jeho záři

jsem schopen věřit
v srdce zářící?



přebýváš TAM
a přece se mnou

někde ve mě

někde zároveň se mnou

někde v závoji je ukryt
plamenný vůz

je tam taky hlubokost
a dalekost
závratné propasti a ztracení

tušíme plameny
kroužíme kolem nich

a přece jimi
stravování

cítíme je dnes
ještě
jako bolest



napůl v temné
zahalenosti
a napůl
skutečným večerem
zahalila tma
částečnost těla

- toho všelikého

jak rád bych
něco věděl
o těch temnotách

- později pookřály
v sychravém rozbřesku





můj vlastní dech
chvěl se tvou ozvěnou

byla jsi skloněná
pohledem

dýchalas



přenesl jsem víny
na západ
veliké místnosti

vítr je objevil
a rozháněl po staletích
na stěnách

vzal jsem ten
vody třpyt
do rukou

a polil tvoji
tvář
vítr rozehnal ti vody
po lících

ulpěl tisíckrát za sebou
za mnoho let
dotkl se tvých staletých očí
(už po tolikáté)

rozezněl chválu
jen do očí mých
bíla

rozpomeň se!
rozpomeň se!

...vtahovala nás k sobě
když naše oči
lačné vyčkávaly



zaslechl jsem slovo
z nitra kolem mne
promlouvat

večerním pokojem
probleskovaly
vzpomínky na jiné dny

na ulice a domy
v umyté jarní
lesklosti

asi byl takový
celý vesmír
té chvíle

nakloněný
zkroucený
stočený

bylo to třesení
chládného těla
na pozadí
horkých hvězd

na pozadí oken
v nichž se slunce
odráželo



prostor
prosytily toliké vůně
zahallily jej jako oltář
vždyť teprv pod nimi
je Prázdnno
opojený vůněmi
jak vínem
mrhám dlouhé chvíle
v jejich oběti
protože nikdy nepochopím
že jsou



verše mluví o smrti
právě ty lehké
a křehké

břemena jako zkazky
o druhých
na nich poletují

nic proti nim
nezmůžu

